

Tabela rozbieżności do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego (UA8)				
Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR	Podmiot zgłaszający	Uwaga/Propozycja zmian zapisu	Stanowisko MRiT
1.	Art. 2 pkt 12 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania administracyjnego)	Minister Finansów	Projektowany przepis art. 189i § 1 KPA będzie zachęcał do wnoszenia odwołania od decyzji nakładającej karę pieniężną w celu przedłużenia terminu płatności. Termin płatności kary nie powinien zależeć od tego, czy decyzja jest ostateczna, lecz powinien być powiązany z doręczeniem decyzji organu I instancji. Do rozważenia przez projektodawcę jest wprowadzenie przepisu na wzór art. 47 § 1 Ordynacji podatkowej.	Uwaga nie została uwzględniona. Wniesienie odwołania jest konstytucyjnym prawem każdej strony postępowania. W związku z tym argument, że będzie środek odwoławczy będzie nadużywany jest niezrozumiały.
2.	Art. 3 pkt 2 i 3 (zmiany w ustawie – Kodeks cywilny)	Minister Sprawiedliwości	W kontekście uzasadnienia projektowanej regulacji należy wskazać, że zmiana formy oświadczeń finansującego – przy umowie leasingu – uregulowanych w art. 709 ¹¹ k.c. oraz art. 709 ¹³ § 2 k.c. z pisemnej na dokumentową może jednak budzić pewne wątpliwości. W raporcie IWS autorstwa dra hab. Marcina Krajewskiego: „Zasadność zastrzeżenia formy pisemnej przy czynnościach zawierania umowy leasingu (art. 709 ² k.c.) oraz zapytania ubezpieczyciela w formularzu oferty albo przed zawarciem umowy w innych pismach (art. 815 § 1 k.c.) – analiza zasadności liberalizacji formy pisemnej na tle rozwiązań stosowanych w systemach prawnych wybranych państw europejskich”, 2021, opublikowanego na stronie Instytutu Wymiaru Sprawiedliwości wskazano, że: „Przyjęcie, że forma pisemna przewidziana w art. 709 ¹¹ i 709 ¹³ k.c. nie ma zastosowania w stosunkach między przedsiębiorcami, a odnosi się wyłącznie do relacji finansującego z podmiotami nieprofesjonalnymi, w tym z konsumentami, sprawia, iż postulat rezygnacji z obowiązującego wymagania jest wątpliwy. Przeciwnie niemu przemawia jednoznacznie ostrzegawczy charakter czynności, dla których ustawodawca zastrzega wymagania zachowania formy we wskazanych przepisach, a także daleko idące skutki wypowiedzenia umowy w razie niezastosowania się przez korzystającego do ostrzeżeń finansującego.”. (link do publikacji: https://iws.gov.pl/wpcontent/uploads/2022/03/IWS_Krajewski-M. Zasadnosc-zastrzezenia-formy-pisemnej.pdf , raport opublikowany na stronie IWS, 2021, strona 24.)	Uwaga nie została uwzględniona. Autorzy projektu podtrzymują swoją ocenę sytuacji – skoro pewnemu uelastycznieniu mają ulec reguły odnoszące się do samej formy prawnej umowy leasingu, to zasadne jest wprowadzenie korespondujących z nimi zmian odnoszących się do towarzyszącej tej umowie czynności. W opinii MRiT nie wprowadzają one zagrożenia dla bezpieczeństwa stron, a jednocześnie spowodują usprawnienie obrotu gospodarczego.

			<p>W uzasadnieniu projektowanej regulacji na stronie 21 wskazano zaś, że: „Dodatkowo, w związku z powyższą zmianą proponuje się wprowadzenie dodatkowych modyfikacji w art. 70911 oraz w art. 70913 § 2 Kc. Przepisy te przewidują obecnie konieczność dokonania na piśmie – odpowiednio – upomnienia bądź wyznaczenia dodatkowego terminu przez finansującego korzystającemu. Jeżeli liberalizacji ulec ma sama forma prawna zawarcia umowy leasingu, to nie widać istotnych przeszkód, by także i wspomniane czynności nie mogły zostać dokonane w inny sposób. Z tego powodu proponuje się, by możliwe to było także w formie dokumentowej lub elektronicznej. Projektodawca nie przewiduje, by w negatywny sposób mogło to wpływać na pewność i bezpieczeństwo obrotu gospodarczego, w tym także na kwestie praw stron umowy. Przyczyni się to natomiast do usprawnienia procesu dochodzenia ewentualnych uzasadnionych roszczeń.”</p> <p>Ponadto uzasadnienie odnosi się także do formy elektronicznej, której aktualnie nie dotyczą projektowane przepisy w ww. zakresie.</p>	
3.	Art. 4 pkt 3 oraz pkt 6 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Minister Sprawiedliwości	<p>Propozycja, aby w przypadku, gdy mediacja dotyczy roszczeń objętych różnymi postępowaniami sądowymi lub spraw nieobjętych postępowaniami sądowymi, była prowadzona na podstawie umowy o mediację nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości wprowadzenie obowiązku umowy o mediację zwiększy koszty mediacji oraz zmniejszy jej efektywność. Strony mogą, a nie muszą, zawierać umowę o mediację.</p> <p>Ponadto Ministerstwo Sprawiedliwości nadal podtrzymuje uwagę dot. propozycji, aby ugodą mogły być objęte także inne kwestie między stronami niż sprecyzowane już w pismach sądowych i objęte postępowaniami sądowymi. Proponowaną zmianę należy ocenić negatywnie, jako generującą problemy. Jak podniesiono już wcześniej w niniejszej sprawie, z reguły kwalifikowanie w ugodzie roszczeń jest niekorzystne i niebezpieczne z punktu widzenia podmiotów zawierających ugodę, zwłaszcza gdy roszczenia te są sporne także co do zasady, albo wcześniej zostały wygenerowane ponad rozsądną miarę. Należałoby rozważyć raczej wskazanie, że uгода obejmuje wszystkie wzajemne roszczenia np. wywodzone z danej umowy i jej wykonania. Z uzasadnienia projektu nadal nie wynika, dlaczego dotychczasowe rozwiązania są uważane za niewystarczające dla realizacji przyjętych założeń.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Mediacja może być prowadzona na podstawie umowy o mediację albo na skutek skierowania do mediacji przez sąd. Objęcie ugodą spraw niebędących przedmiotem postępowania sądowego uzasadnia więc prowadzenie mediacji na podstawie umowy o mediację. Zawężenie przedmiotu ugody jedynie do spraw, które są już przedmiotem postępowania sądowego albo do roszczeń wynikających z jednej umowy jest nieefektywne. Strony może łączyć wiele stosunków prawnych i wiele sporów. Uzasadnieniem zmiany jest przede wszystkim okoliczność, że uгода powinna być instrumentem zakończenia kwestii spornych między stronami. Jeśli</p>

				utrzymamy obecny stan prawny, alternatywą będzie konieczność zawierania więcej niż jednej ugody i przedstawiania wszystkich ugód do zatwierdzenia przez sąd. Zmiana może być korzystna dla stron, ale także wymiaru sprawiedliwości, ponieważ wiele spraw może być zakończone w ramach jednego postępowania o zatwierdzenie ugody. Zmiana ponadto koresponduje z art. 183 ¹³ par. 2 zdanie drugie KPC, zgodnie z którym strony mogą objąć ugodą również roszczenia nieobjęte pozwem.
4.	Art. 4 pkt 4 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Minister Sprawiedliwości	<p>Ministerstwo Sprawiedliwości nadal podtrzymuje uwagę dot. projektowanego art. 183⁸ k.p.c. w zakresie proponowanego w § 3 obowiązku kierowania do mediacji w sprawach wymienionych w tym §. Na uwagę zasługuje fakt, iż mimo dokonanej zmiany w pkt 1 w przedmiocie wyjątków, tj. spraw, w których sąd nie kieruje stron do mediacji albo nie wzywa ich do udziału w spotkaniu informacyjnym, nadal są sprawy np. na tle uchwał lub o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, w których spór nie będzie mógł zakończyć się w drodze ugody zawartej w następstwie przeprowadzenia mediacji, co nie zostało wskazane w projektowanym ww. art. Ponadto w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości</p> <p>proponowana zmiana jest niezasadna, bowiem art. 183⁸ § 1 k.p.c. mówi o skierowaniu do mediacji, przy czym użyto w nim wyrazu „może” w stosunku do czynności sądu. Zgodnie z art. 10 k.p.c. - „sąd powinien dążyć” do ugodowego zakończenia sprawy, przepis ten nie statuuje obowiązku, ale jedynie powinność. Powinno się dążyć do zawarcia ugody wszędzie tam, gdzie pojawia się nadzieja ugodowego załatwienia sporu. Ocenę tego, czy w konkretnej sprawie istnieje możliwość skierowania sprawy na drogę mediacji, powinno się zatem pozostawić do decyzji sądu, albowiem sąd wie najlepiej czy w danej sprawie istnieje szansa na ugodowe rozwiązanie sporu. Proponowane przez autora projektu obowiązkowe kierowanie do mediacji nie tylko pozostaje w sprzeczności z zasadą dobrowolności mediacji, ale także może być nieefektywne, jak również odkłada w czasie merytoryczne rozpoznanie sprawy oraz niezbędne czynności. Istnieje bowiem duże ryzyko, że obligatoryjne kierowanie do mediacji we wskazanych w projekcie sprawach znacznie wydłuży postępowanie sądowe. Ponadto w Ministerstwie Sprawiedliwości</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga z zakresie niezupełności wyłączeń w projektowanym art. 183⁸ KPC jest niezrozumiała. MRiT będzie mógł się do niej odnieść, po sprecyzowaniu przez MS, jakie przepisy chciałby jeszcze wyłączyć.</p> <p>Jak już wyjaśniano zmiany nie wprowadzają odstępstwa od zasad określonych w KPC w zakresie dobrowolności mediacji.</p> <p>Propozycja, nad którą pracuje MS, nie stoi w sprzeczności z projektowanymi w MRiT zmianami.</p>

			rozważane jest poszerzenie kompetencji referendarzy sądowych o możliwość skierowania stron do mediacji w sprawach, w których pojawia się nadzieja ugodowego załatwienia sporu.	
5.	art. 4 pkt 5 (zmiany w ustawie – Kodeks postępowania cywilnego)	Minister Sprawiedliwości	Mediator nie jest uczestnikiem postępowania o zatwierdzenie ugody, lecz jest neutralną i bezstronną osobą trzecią, która wspiera przebieg negocjacji, łagodzi powstające napięcia i pomaga w dojściu do porozumienia. Zatem brak jest podstaw do występowania przez mediatora do sądu z wnioskiem o zatwierdzenie ugody. To od woli stron, a nie mediatora powinno zależeć czy wystąpią z wnioskiem o zatwierdzenie ugody – nie ma bowiem takiego obowiązku.	Uwaga nie została uwzględniona. Przypominamy, że zmiana została wprowadzona na skutek uwagi PGRP. W dalszym ciągu strony będą wyrażały zgodę na wystąpienie do sądu z wnioskiem o jej zatwierdzenie. Istotą zmiany jest to, że strony mogą powierzyć to zadanie mediatorowi.
6.	Art. 6 (zmiany w ustawie o rzemiośle)	Minister Edukacji	<p>1. W art. 6 pkt 1 lit. c wskazano, że rzemieślnikiem jest spółka, o której mowa w ust. 1 pkt 3–6. Jednocześnie w dodanym ust. 7 wskazano, że spółkę, o której mowa w ust. 1 pkt 3–6, uznaje się za rzemieślnika pod warunkiem zrzeszenia się w jednej z organizacji samorządu gospodarczego rzemiosła, o których mowa w art. 7 ust. 3 pkt 1 i 3, z zastrzeżeniem ust. 9. Zaproponowane rozwiązania wydają się być sprzeczne.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy w art. 6 pkt 1:</p> <p>1) lit. c nadać następujące brzmienie: „c) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Rzemieślnikiem jest osoba fizyczna, o której mowa w ust. 1 pkt 1.”;”;</p> <p>2) lit. d nadać następujące brzmienie: „d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu: „6a. Rzemieślnikiem może również być:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wspólnik spółki cywilnej, o której mowa w ust. 1 pkt 2; 2) spółka, o której mowa w ust. 1 pkt 3-6 – po spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 7 i 8.”;”; 3) dotychczasową treść lit. d oznaczyć jako lit. e. <p>2. W związku z przewidzianymi w projekcie ustawy zmianami ustawy o rzemiośle, poddaje się pod rozwagę zmianę upoważnienia ustawowego zawartego w art. 3 ust. 4 ustawy o rzemiośle oraz uregulowanie na poziomie ustawowym istotnych kwestii dotyczących przeprowadzania egzaminów: czeladniczego, mistrzowskiego i sprawdzającego. Powyższy postulat wynika z licznych zarzutów Rządowego Centrum Legislacji dotyczących blankietowego charakteru obecnie obowiązującego upoważnienia ustawowego. Opinie Rządowego Centrum Legislacji w tej sprawie zostały wyrażone m.in.</p>	<p>Ad.1. Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zaproponowane nowe brzmienie przepisu (art. 6 pkt 1) jest prawidłowe. Nie dostrzegamy jednak sprzeczności w zaproponowanej przez MRiT w art. 6 pkt 1 lit. c definicji rzemieślnika. Zdaniem MRiT nasz zapis jest także jasny, nie pozostawia wątpliwości i oddaje intencje projektodawcy.</p> <p>Ad.2. Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>MRiT podtrzymuje swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie. Celem projektowanej ustawy o</p>

			<p>w pismach z dnia 20 lipca 2012 r. (znak: RCL.DPS.542-770/12), z dnia 28 listopada 2016 r. (znak: RCL.DPG.555.354/2016), z dnia 31 października 2019 r. (znak: RCL.DPG.555.500/2019).</p> <p>W konsekwencji proponuje się również rozważenie możliwości zmiany organu właściwego do wydania aktu wykonawczego na podstawie wspomnianego upoważnienia z ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania na ministra właściwego do spraw gospodarki. W obecnie obowiązującym rozporządzeniu w sprawie egzaminu czeladniczego, egzaminu mistrzowskiego oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych, są uregulowane np. kwestie powoływania komisji egzaminacyjnych (w tym kompetencje osób wchodzących w skład tych komisji, wynagrodzenia członków komisji), zakres części praktycznej i teoretycznej egzaminu (na czym polega przeprowadzenie egzaminu w obu tych częściach), czy zadania izb rzemieślniczych. Warto podkreślić, że egzaminy czeladnicze dla uczniów klas III branżowej szkoły I stopnia stanowią niewielki wycinek wszystkich egzaminów przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych, a do egzaminów mistrzowskich, czy też egzaminów sprawdzających nie przystępują uczniowie branżowej szkoły I stopnia. Kolejnym argumentem przemawiającym za zmianą organu właściwego do wydania omawianego rozporządzenia jest fakt, że izby rzemieślnicze przeprowadzają egzaminy w zawodach pozaszkolnych na podstawie art. 3 ust. 3a ustawy o rzemiośle, zgodnie z którym, podstawę przeprowadzania egzaminów w zawodach odpowiadających danemu rodzajowi rzemiosła stanowią standardy wymagań egzaminacyjnych ustalone przez Związek Rzemiosła Polskiego. Zgodnie z informacją zawartą na stronie internetowej Związku Rzemiosła Polskiego (https://zrp.pl/wp-content/uploads/2024/02/WYKAZ_standardow_dualne_styczen_2024.pdf) rzemiosło kształci w 143 zawodach (młodociani pracownicy, osoby dorosłe), z czego tylko 67 zawodów to zawody szkolne. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że rzemiosło jest zawodowym wykonywaniem działalności gospodarczej, organem odpowiedzialnym za wydanie aktu wykonawczego regulującego kwestie egzaminów z zakresu rzemiosła oraz dokumentów publicznych poświadczających w tym zakresie określone kwalifikacje zawodowe, w ocenie MEN, powinien być minister właściwy do spraw gospodarki, który wydawałby to rozporządzenie w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania.</p>	<p>zmianie ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego jest wprowadzenie uproszczeń odnoszących się do działalności gospodarczej na etapie rozpoczynania działalności przez przedsiębiorcę oraz rozwoju jego przedsiębiorstwa w kolejnych latach.</p> <p>Zakres proponowanej nowelizacji ustawy o rzemiośle obejmuje wyłącznie rozszerzenie definicji rzemiosła i rzemieślnika, stanowiąc odpowiedź na najpilniejszą potrzebę zgłaszaną przez środowisko rzemiosła dotyczącą przede wszystkim możliwości prowadzenia działalności gospodarczej przez rzemieślników w formie spółek kapitałowych.</p>
7.	Art. 7 (dodania ustępu 6a w art. 6 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych)	Minister Finansów	<p>Pomimo dokonania zmian w art. 8 projektu MF podtrzymuje swoje negatywne stanowisko wobec zmiany art. 6 upol polegającej na dodaniu ustępu 6a i oczekuje odstąpienia od proponowanej zmiany ze względu na jej negatywny wpływ na przebieg postępowania podatkowego wobec uzasadnionej niepewności co do możliwości dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego przez organ podatkowy wyłącznie w oparciu o wypis aktu notarialnego. Proponowane rozwiązanie pomimo modyfikacji nadal wprowadza pewną dwutorowość i dowolność proceduralną (na wniosek podatnika, który może złożyć taki wniosek lub go</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Organ podatkowy nie będzie pozbawiony uprawnień wynikających z Ordynacji podatkowej i nadal będzie podejmował wszelkie niezbędne</p>

			<p>nie złożyć, a notariusz może odebrać oświadczenie podatnika lub nie odebrać) co będzie negatywnie wpływało na wiedzę i czynności organu podatkowego. W prawie podatkowym kluczowa jest jego pewność i podwyższona określoność, a projektowana zmiana podważa istnienie obowiązku składania informacji IN-1 dla organów podatkowych i wprowadza dwutorowość procedur. Dodatkowo w ocenie Ministerstwa Finansów propozycja dodania § 14 w art. 92 ustawy Prawo o notariacie będzie dodaniem martwego przepisu, gdyż przy podpisywaniu aktu notarialnego nie będzie z reguły czasu i chęci podatników na składanie takiego oświadczenia. Zaproponowane przepisy § 13 -14 w art. 92 nie zapewnią skutecznego przekazania organom podatkowym informacji niezbędnych dla prawidłowego wymiaru podatku od nieruchomości, a tym samym nie ograniczą formalności w zakresie procedury podatkowej i nie wykluczą sytuacji, w której podatnik nie złoży wniosku u notariusza o przekazanie wypisu aktu notarialnego lub oświadczenia i zarazem nie złoży w terminie informacji IN1. Podkreślamy, iż podatnik będący osobą fizyczną składa informację o nieruchomościach i obiektach budowlanych według ustalonego wzoru (IN-1) - o ile nie zmieni ich przeznaczenia lub nie dokona ich rozbudowy – tylko 2 razy przez okres władania nimi jako właściciel, co czyni w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku podatkowego. Natomiast osoby fizyczne pozostające w relacji współwłasności lub współposiadania nieruchomości lub obiektu budowlanego z osobami prawnymi, jednostkami organizacyjnymi oraz spółkami niemającymi osobowości prawnej, a także osoby prawne, jednostki organizacyjne oraz spółki niemające osobowości składają deklarację na podatek od nieruchomości (DN-1) corocznie do dnia 31 stycznia. W związku z tym projektowany pkt 2 w § 13 w art. 92 ustawy – Prawo o notariacie jest niespójny z proponowaną zmianą w art. 6 upol, gdyż nie powinien on obejmować sytuacji, w której jako nabywcy nie występują wyłącznie osoby fizyczne. Zarówno ustalony wzór IN-1, jak i wzór DN-1 są dostępne elektronicznie jako usługi ePUAP i podatnicy mogą je przesyłać zarówno elektronicznie, jak i w formie papierowej do właściwych organów podatkowych. Nie dostrzegamy więc istotnej korzyści zarówno dla podatników, jak i dla samorządowych organów podatkowych w wyniku wprowadzenia zaproponowanej zmiany przewidując jednocześnie częstą konieczność wzywania podatników przez samorządowe organy podatkowe do uzupełnienia informacji w postępowaniu wszczętym na podstawie przesłanego wypisu aktu notarialnego.</p>	<p>działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. W przypadku wątpliwości organ będzie mógł zbierać dowody niezbędne do prawidłowego opodatkowania. Ale w przypadku gdy wszystkie informacje dotyczące podmiotów czy przedmiotów opodatkowania będą zawarte w akcie notarialnym to nie będzie konieczności prowadzenia innego postępowania dowodowego. Poza tym propozycja przyczyni się do zwiększenia wiedzy organów podatkowych na temat bazy podatników i przedmiotów opodatkowania. Obecnie organ podatkowy często nie ma wiedzy o nabyciu nieruchomości (np. lokalu mieszkalnego) jeżeli podatnik nie złoży deklaracji lub informacji podatkowej). Właściciele mogą nie być świadomi, że powinni złożyć formularze podatkowe.</p>
8.	Art. 8 (zmiany w ustawie – Prawo o notariacie)	Minister Finansów	<p>MF dostrzega pozytywne przesłanki leżące u podstaw wprowadzenia obowiązku przekazywania właściwemu organowi podatkowemu przez notariuszy wypisów aktów notarialnych, w których stroną nabywającą nieruchomość są wyłącznie osoby fizyczne, i uznaje jego wprowadzenie za sprzyjające dokładnemu wyjaśnieniu stanu faktycznego przez organ. Przedkładamy zarazem do rozważenia propozycję umożliwienia samorządowym organom podatkowym (wójtom, burmistrzom, prezydentom)</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Wymaga dodatkowych analiz i będzie badana w ramach prac nad kolejnymi ustawami deregulacyjnymi.</p>

			<p>ograniczonego ich właściwością terytorialną dostępu do CREWAN (Centralnego Repozytorium Elektronicznych Wypisów Aktów Notarialnych), co wyeliminowałoby dublowanie obowiązku notariuszy. Wobec kategorycznego odrzucenia zmiany ujętej w art. 7 projektu (polegającej na dodaniu ustępu 6a w art. 6 upol) - proponujemy nadać art. 8 projektu – o ile ograniczony właściwością terytorialną gminnych organów podatkowych dostęp do wypisów aktów notarialnych umieszczonych w CREWAN nie będzie im przyznany - poniższe brzmienie:</p> <p>Art. 8. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2024 r. poz. 1001) w art. 92 dodaje się § 13 w brzmieniu:</p> <p>„§ 13. Jeżeli:</p> <p>1) akt notarialny w swej treści zawiera przeniesienie własności nieruchomości oraz</p> <p>2) stroną nabywającą są wyłącznie osoby fizyczne,</p> <p>– notariusz przekazuje w terminie 14 dni wypis aktu notarialnego organowi podatkowemu właściwemu miejscowo w sprawach podatku od nieruchomości informując o tym przekazaniu strony i poucza osoby fizyczne o obowiązku złożenia do właściwego organu podatkowego w terminie 14 dni informacji o nieruchomościach i obiektach budowlanych według ustalonego wzoru, o którym mowa w art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70, 1313 i 2291).”.</p> <p>Wprowadzenie takiej zmiany wpłynęłoby na zmniejszenie obciążenia notariuszy względem proponowanego rozwiązania w projekcie, pewność i podwyższona określoność prawa i uniknięcie dwutorowości procedury (uzależnionej od złożenia wniosku przez podatnika o przekazanie wypisu aktu i jego oświadczenia), a także pozytywnie wpłynęłoby na przyspieszenie postępowań podatkowych prowadzonych przez samorządowe organy podatkowego (w niektórych gminach trwają obecnie nawet do 2 lat), które zyskałyby dostęp do wypisów aktów notarialnych stanowiących istotne dowody w postępowaniu podatkowym w przypadku nieścisłości w przedłożonej przez podatnika informacji wg wzoru IN-1. Podatnicy będący osobami fizycznymi zyskaliby wiedzę o istnieniu obowiązku złożenia informacji IN-1w terminie 14 dni od daty nabycia nieruchomości i zdecydowanie częściej terminowo wywiązywaliby się z tego obowiązku. Dodatkowo samorządowe organy podatkowe mogłyby także skutecznie monitorować wywiązywanie się podatników z tego obowiązku informacyjnego i ewentualnie w przypadku niedotrzymania terminu informować/ wzywać ich do złożenia informacji wg wzoru IN-1.</p>	
9.	Art. 13 (zmiany w ustawie - Ordynacja podatkowa)	Minister Finansów	<p>Postulujemy wyłączenie z projektu propozycji uchylenia art. 70 § 6 pkt 1 oraz § 7 pkt 1 Ordynacji podatkowej wraz z odnośnymi zmianami dostosowawczymi. Należy podkreślić systemowy charakter proponowanych zmian, bowiem termin przedawnienia zobowiązania podatkowego stanowi jedną z podstawowych kwestii warunkujących funkcjonowanie całego systemu podatkowego – wyznacza horyzont</p>	<p>Ad 1 Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>MRiT uwzględnił dotychczasowe zastrzeżenia MF dotyczące potrzeby uzupełnienia projektu o</p>

			<p>czasowy, w jakim mogą toczyć się właściwe postępowania. Przez wzgląd na systemowy charakter omawianej instytucji prawnopodatkowej, wszelkie zmiany w obszarze przedawnienia zobowiązań podatkowych wymagają dogłębnego, kompleksowego przemyślenia i powinny być procedowane w ramach projektu nowelizacji Ordynacji podatkowej, a nie incydentalnie w innych projektach.</p> <p>Przedstawiony projekt przewiduje jedynie fragmentaryczną nowelizację przepisów dotyczących przedawnienia zobowiązań podatkowych. Ministerstwo Finansów negatywnie odnosi do fragmentarycznego podejmowania tego problemu w przedstawionym projekcie. To Ministerstwo Finansów wraz ze swoją ekspertyzą stanowi właściwe forum do opracowywania projektów poruszających problemy tej rangi co przedawnienie zobowiązań podatkowych. Co więcej, w Ministerstwie Finansów trwają już prace nad kompleksowymi rozwiązaniami w obrębie tej instytucji, w związku z czym dalsze procedowanie przedstawionego projektu prowadziłoby do dezintegracji działań legislacyjnych.</p> <p>2. Projektowane zmiany w art. 165 § 7-8 oraz art. 200 § 2 pkt 3 Ordynacji podatkowej są zmianami dostosowawczymi do zmian w szczególności w art. 7 projektu (zmiany w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych), a także w art. 8 projektu (zmiany w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie). Według Departamentu DPL niezasadne są zmiany w art. 7 projektu, co przesądza o niezasadności także zmian w art. 165 § 7-8 oraz art. 200 § 2 pkt 3 Ordynacji podatkowej.</p>	<p>konieczne regulacje – do tego stopnia, że przedmiotowa uwaga nie wskazuje już na żadną skonkretyzowaną lukę lub błąd w projekcie.</p> <p>Ad. 2 Uwaga nie została uwzględniona. Wyjaśnienie w pkt. 8</p>
10.	Art. 14 pkt 2 (zmiany w ustawie – Prawo bankowe)	Minister Sprawiedliwości	<p>Ministerstwo Sprawiedliwości podtrzymuje dotychczasową uwagę. Propozycje przedstawione w opiniowanym projekcie w zakresie projektowanego art. 105 ust. 4 pkt 7 Prawa bankowego ustawy mogą nie tylko ograniczać możliwości pozyskiwania środków finansowych przez przedsiębiorców, ale również wprowadzają wyjątek od obowiązku przestrzegania tajemnicy bankowej (określonego w art. 104 Prawa bankowego). Obowiązek przestrzegania tajemnicy bankowej został ustanowiony przez prawodawcę w interesie klientów banków w celu zapewnienia ochrony prawnej życia prywatnego. Instytucja tajemnicy bankowej jest gwarancją prawa do prywatności, a jej beneficjentami są osoby fizyczne, osoby prawne, jak też jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które przekazują instytucji bankowej informacje o charakterze konfidencjonalnym w związku z wykonywaniem czynności bankowych (por. K. Osajda, komentarz do art. 104 Prawa bankowego, System Informacji Prawnej Legalis). Z tego względu wprowadzenie wyłączenia tajemnicy bankowej powinno być szczególnie uzasadnione. Wskazać należy, że przedmiot ochrony tajemnicy bankowej zalicza się do zakresu prywatności klienta banku, która chroniona jest przepisami Konstytucji RP (A. Mikos-Sitek, P. Zapadka, Prawo bankowe. Komentarz, kom. do art. 104, Lex). W wyroku z dnia 24 czerwca 1997 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „prawo do prywatności obejmuje też ochronę danych dotyczących sytuacji majątkowej obywatela, a więc odnosi się też do posiadanych przez niego rachunków bankowych (i podobnych) oraz</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>MRiT podtrzymuje swoją ocenę odnoszącą się do zasadności przedmiotowej zmiany i pragnie wskazać na jej korzystny perspektywny wpływ na obrót gospodarczy. Jednocześnie resort nie podziela obaw MS odnoszących się do potencjalnego wpływu na tajemnicę bankową i pragnie podkreślić, że brzmienie przepisu zostało wypracowane w porozumieniu m.in. z Ministerstwem Finansów, tak by zapewnić jego jak najwyższą precyzyjność i bezpieczeństwo.</p>

			<p>dokonywanych przez niego transakcji” (K 21/96, OTK 1997/2, poz. 23). W przepisie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP przewidziano, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. W świetle powyższego uznać należy, że skoro sfera majątkowa, w tym transakcje bankowe, jest jednym z aspektów prawa do prywatności, to wszelkie ograniczenia muszą podlegać wymogom określonym powołanym wyżej przepisie ustawy zasadniczej. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości zaproponowane przez projektodawcę wyłączenia tajemnicy bankowej nie spełniają tych wymogów. Brak jest również uzasadnienia dla uprzywilejowania pozycji firm leasingowych i faktoringowych w drodze przyznania tym podmiotom dostępu do tajemnicy bankowej. Podkreślenia wymaga, że nawet sądy powszechne mają jedynie ograniczony dostęp do tajemnicy bankowej stron postępowania sądowego. Należy również podkreślić, że uzasadnienie projektowej zmiany nie dostarcza przekonującej argumentacji do odstąpienia od tajemnicy bankowej dla firm leasingowych oraz faktoringowych.</p>	
11.	Art. 21 (zmiany w ustawie – Prawo celne)	Minister Finansów	<p>Zdaniem MF zmiany ustawy Prawo celne zaproponowane w art. 21 projektu ustawy są nieuzasadnione i nie odnoszą się do stanu faktycznego mającego odzwierciedlenie w toczących się postępowaniach dotyczących należności celnych. Uważamy że ich wprowadzenie może ograniczyć możliwości dochodzenia należności celnych jako tradycyjnego środka własnego UE i w konsekwencji w niektórych sprawach skutkować koniecznością ich udostępnienia na rachunek KE z budżetu państwa. W naszej opinii zapisy w projekcie uzasadnienia do wprowadzenia analogicznych zmian w ustawie – Ordynacja podatkowa nie dotyczą należności celnych. Nie są nam znane żadne przypadki nieuzasadnionego wszczynania postępowań karnych skarbowych w celu zawieszenia terminu na dochodzenie należności celnych. Zasadniczo wiele spraw, w których prowadzona jest egzekucja należności celnych jest właśnie konsekwencją czynów przestępczych i możliwość zawieszenia biegu terminu na dochodzenie należności celnych w takich przypadkach jest jak najbardziej uzasadniona.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. MRI T dodał do projektu zmiany w Prawie celnym w odpowiedzi na poniższą wcześniejszą uwagę MF. MF dotychczas wskazywał, że wprowadzenie w Prawie celnym zmian analogicznych do zmian w Ordynacji podatkowej jest celowe z punktu widzenia spójności systemu prawnego jako całości: <i>Projekt nie obejmuje zmian w analogicznych do Ordynacji podatkowej regulacjach odnoszących się do wszczęcia postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.</i> <i>Tymczasem, podnieść należy, iż tego typu regulacje są przewidziane nie tylko w art. 70 §6 pkt 1 o.p., ale także w art. 65</i></p>

				<p><i>ust. 10 ustawy - Prawo celne. Tym samym, uchwalenie projektowanej ustawy w zaproponowanym kształcie spowoduje, że wszczęcie postępowania karnego skarbowego nie będzie skutkowało zawieszeniem biegu terminu przedawnienia w przypadku zobowiązania podatkowego, natomiast będzie powodowało takie zawieszenie w przypadku należności celnych, co budzi wątpliwości z punktu widzenia spójności systemu prawnego jako całości.</i></p>
12.	Art. 28 (zmiany w ustawie o prawach konsumenta)	Minister Sprawiedliwości	<p>Ministerstwo Sprawiedliwości podtrzymuje dotychczasową uwagę. Projektowany przepis art. 43c ust. 4 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2023 r. poz. 2759, z późn. zm.), w brzmieniu: „4. Żądanie, o którym mowa w art. 43d ust. 1, lub oświadczenia, o których mowa w art. 43e ust. 1 pkt 4 lub 5, konsument może złożyć nie później niż rok od ujawnienia braku zgodności towaru z umową”, w zakresie określenia rocznego terminu od dnia ujawnienia niezgodności towaru z umową na złożenie żądania naprawy lub wymiany towaru lub oświadczenia o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy stanowi istotne ograniczenie praw konsumenta. Termin ten pierwotnie uregulowany był w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego i wynosił 2 miesiące. Ustawa ta została uchylona z dniem 25 grudnia 2014 r. przez ustawę o prawach konsumenta, która w tym zakresie przewidywała limitowanie możliwości zgłaszania przez konsumenta żądań w ww. zakresie terminem przedawnienia określonym w art. 568 p 2 kc na rok od dnia stwierdzenia wady. W ustawie z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta, ustawy - Kodeks cywilny oraz ustawy - Prawo prywatne międzynarodowe wyłączono stosowania przepisów kc do obrotu konsumenckiego, czego skutkiem zgłoszenie przez konsumenta żądań wynikających ze stwierdzenia niezgodności towaru z umową stało się możliwe do końca okresu odpowiedzialności sprzedawcy (2 lata od dnia dostarczenia towaru). Jako uzasadnienie takiego rozwiązania wskazano, że „Posłużenie się ogólnymi terminami przedawnienia takich roszczeń pozwoli zagwarantować odpowiedni poziom ochrony konsumenta, przyczyniając się do ograniczania wprowadzania na polski rynek towarów wadliwych, jak i do zmotywowania sprzedawców towarów do sprawnej realizacji zgłoszeń dotyczących wadliwości towaru.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Autorzy projektu podtrzymują opinię o słuszności propozycji i nie uważają, by stanowiła ona zagrożenie dla praw konsumenckich. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że - w zakresie omawianej regulacji – prawo unijne (będące transponowanym w ustawie o prawach konsumenta) dopuszcza <i>expressis verbis</i> rozwiązania idące jeszcze dalej niż sugerowane przez MRiT.</p>

			<p><i>Równocześnie zastosowane rozwiązanie pozwoli, co do zasady, zapobiec sytuacjom, w których przedłużające się próby rozstrzygnięcia żądań konsumentów wynikających z braku zgodności towaru z umową, doprowadziłyby do upływu terminu do skutecznego dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym. Wynikające z art. 43a ust. 1 wyłączenie stosowania przepisów działu II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego skutkuje również brakiem stosowania art. 568 § 2 k.c. względem umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru. W wyniku nowelizacji, termin przedawnienia wszystkich roszczeń konsumenta (realizowanych sekwencyjnie, wedle reguł określonych w art. 43d i art. 43e) będzie obecnie jednolity, a jednocześnie w wyniku jego wydłużenia możliwe pozostaje wpłynięcie na producentów i wprowadzenie przez nich odpowiednich procedur, gwarantujących naprawy i wymiany towarów także w okresie dłuższym, aniżeli następujący bezpośrednio po dostarczeniu towaru, co przyczyni się do budowania zrównoważonej gospodarki.”. Wydaje się, że uzasadnienie to pozostaje aktualne, a poziom ochrony konsumenta powinien zostać utrzymany.</i></p> <p>Dodatkowo zauważyć również należy, że wprowadzenie tego rodzaju terminu może rodzić problemy dowodowe na tle wykazania przez konsumenta, że ujawnienie braku zgodności towaru z umową nastąpiło z zachowaniem wskazanego terminu. Powyższe może być wykorzystywane przez przedsiębiorców w sporach konsumenckich, co również wpłynie na obniżenie poziomu ochrony konsumentów, którzy są słabszą stroną umowy. Zwrócić trzeba także uwagę na to, że przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące rękojmi, w zakresie w jakim odnoszą się do wad nieruchomości oraz dotyczą umów zawartych z konsumentem, nie przewidują aż tak daleko idącego ograniczenia jak w projektowanej regulacji (art. 568 § 1 i 2 k.c.).</p> <p>Tego rodzaju ograniczenie jest przewidziane jedynie w obrocie pomiędzy przedsiębiorcami (art. 563 k.c.).</p>	
13.	Art. 30 (zmiany w ustawie – Prawo oświatowe)	Minister Finansów	<p>Art. 30 – zmiana art. 122 ustawy Prawo oświatowe – proponowane rozwiązania w zakresie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika nadal budzą wątpliwości i artykuł ten powinien zostać wykreślony.</p> <p>W art. 30 projektu Ministerstwo Rozwoju i Technologii (pismo przekazujące projekt do uzgodnień z 26 lipca 2024 r.) proponuje wprowadzenie zmian w art. 122 ustawy – Prawo oświatowe, zgodnie z którymi dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika przysługiwać będzie pracodawcy za podejście młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego, nie zaś – zdanie go. Proponuje się również mechanizm waloryzacji dofinansowania, która miałaby następować w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczyłby 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji. Odm inną koncepcję uregulowania tej kwestii przedstawił Minister Edukacji w przekazanym do uzgodnień międzyresortowych 26 lipca 2024 r. projekcie ustawy o zmianie ustawy o</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Minister Rozwoju i Technologii przedstawił odmienną koncepcję uregulowania kwestii nowego brzmienia art. 122 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe niż przedstawiona przez Ministra Edukacji w projekcie UD74. MRiT stoi na stanowisku, że dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika</p>

		<p>systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw, proponując procentowy podział dofinansowania ze względu na ukończenie nauki zawodu i przystąpienie do egzaminu zawodowego lub czeladniczego oraz ze względu na zdanie egzaminu w taki sposób, aby 50% kwoty dofinansowania było wypłacane za naukę zawodu u pracodawcy oraz przystąpienie do egzaminu zawodowego lub czeladniczego przez młodocianego pracownika oraz 50% dofinansowania za efekt w postaci zdanego egzaminu. Zaktualizowano również kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika oraz zaproponowano nowy sposób waloryzacji tych kwot skumulowanym wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem.</p> <p>W ocenie MF, treść nowych przepisów w tym zakresie powinna być wypracowana przede wszystkim przez resort edukacji, w którego gestii pozostaje ustawa – Prawo oświatowe, regulująca kształcenie zawodowe, w uzgodnieniu z resortem rozwoju i technologii i ostatecznie uregulowana w projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw. Nie ma zatem uzasadnienia do ujmowania tej kwestii w art. 30 projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu deregulacji prawa gospodarczego i administracyjnego oraz doskonalenia zasad opracowywania prawa gospodarczego.</p> <p>Niezależnie od powyższego MF podtrzymuje stanowisko, że modyfikacja przepisów dotyczących dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników powinna utrzymać ich charakter projakościowy, motywujący pracodawców do dokładania staranności w przygotowaniu młodocianych do pracy (np. proponowana przez resort edukacji wypłata części dofinansowania po zdaniu egzaminu, a części niezależnie od wyniku egzaminu, za wkład pracy włożony w wykształcenie młodocianego pracownika). Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy (str. 3) „celem projektowanej ustawy jest wprowadzenie uproszczeń odnoszących się do działalności gospodarczej na etapie rozpoczynania działalności przez przedsiębiorcę oraz rozwoju jego przedsiębiorstwa w kolejnych latach. (...) Celem proponowanych w projekcie rozwiązań jest zmniejszenie liczby zbędnych i nadmiernych wymogów regulacyjnych, co w konsekwencji przyczyni się do zmniejszenia kosztów przedsiębiorców. Rezultatem będą szybsze i sprawniejsze procedury administracyjne, co przełoży się również na efektywność pracy administracji publicznej”. W ocenie MF zmiany w zakresie kosztów kształcenia młodocianych nie mają charakteru „deregulacyjnego”. Rozwiązania te zwiększają wsparcie przedsiębiorców ze środków Funduszu Pracy, nie znoszą natomiast barier administracyjnych.</p> <p>Proponowane zmiany zwiększą na trwale wydatki Funduszu Pracy, który jest objęty Stabilizującą Regułą Wydatkową zatem kształtowanie się wysokości jego wydatków ma istotne znaczenie. SRW nakłada ograniczenie na sumę większości wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych. Planowanie i ponoszenie nowego wydatku w tak istotnej skali powinno wiązać się z koniecznością wygenerowania oszczędności w innych zadaniach Funduszu.</p> <p>Z przedłożonych przez MRPiPS materiałów do projektu ustawy budżetowej na rok 2025</p>	<p>przysługiwać powinno pracodawcy za podejście młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego, nie zaś za zdanie go, zaś waloryzacja dofinansowania powinna następować w przypadku, gdy wzrost wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych przekroczyłby 5% nie w stosunku do roku poprzedniego, ale w stosunku do roku, w którym dokonano poprzedniej (ostatniej) waloryzacji. Projekt MRiT wpisano do Wykazu prac Rady Ministrów 22 marca br. Projekt skierowano 5 kwietnia 2024 do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji publicznych (z terminem 30 dni) oraz opiniowania, a następnie, w dniach 25-26 czerwca br., przeprowadzono konferencję uzgodnieniową dot. projektu - z udziałem partnerów społecznych. Projekt przekazano do ponownych uzgodnień międzyresortowych, co oznacza, że stopień zaawansowania prac legislacyjnych oraz zaangażowania w ten proces partnerów społecznych jest znaczący.</p> <p>Należy również zauważyć, że zgodnie z ustaleniami nr 17/2024 z posiedzenia Zespołu do spraw Programowania Prac Rządu, które</p>
--	--	--	--

			<p>nie wynika aby środki na realizację proponowanych rozwiązań zostały ujęte w projekcie planu finansowego Funduszu Pracy na lata 2025-2028. W sprawie proponowanych zmian przepisów wspólne stanowisko powinien przedstawić Minister Edukacji z Ministrem Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. W szczególności wyjaśnienia przez MRPiPS - dysponenta Funduszu Pracy – wymaga czy wprowadzenie tych zmian jest możliwe do sfinansowania w ramach limitów FP na poszczególne lata poprzez odpowiednią alokację środków pomiędzy zadaniami w roku wejścia w życie ustawy oraz w latach kolejnych. W związku z powyższym podaną w pkt 6 OSR treść: „Wydatki Funduszu Pracy związane ze zmianą w zakresie dofinansowania kosztów kształcenia młodocianego pracownika będą pokryte z nadwyżki środków zgromadzonych w Funduszu Pracy. Konieczne byłoby też zwiększenie wydatków w planie finansowym Funduszu Pracy.” należy wykreślić.</p>	<p>odbyło się w dniu 20 maja 2024 r., Zespół zdecydował o wyłączeniu z przedstawionego przez MEN projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw, przed kolejnym etapem procesu legislacyjnego, przepisów dotyczących sposobu określania kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników i zasad przyznawania dofinansowania, w związku z ich ujęciem w projekcie UA8.</p> <p>Propozycje zawarte w projekcie MRiT są odpowiedzią na postulaty zgłaszane do ministra właściwego do spraw gospodarki przez partnerów społecznych. Sam projekt – w przedmiotowym zakresie - spotkał się z życzliwą reakcją partnerów społecznych. Związek Rzemiosła Polskiego w swoich uwagach do projektu MRiT wprost stwierdził, że zaproponowany kierunek zmiany – odejście od warunku pozytywnego wyniku egzaminu (zdania egzaminu) ocenia pozytywnie. Ten kierunek zmiany - jak stwierdził ZRP - był "od dawna postulowany przez środowisko rzemieślników pracodawców". Partnerzy społeczni pozytywnie odnieśli się również do zaproponowanego w MRiT mechanizmu waloryzacji dofinansowania.</p>
--	--	--	--	---

				<p>Podobnie, jak w trakcie uzgodnień międzyresortowych, gdy Minister Edukacji zgłaszał uwagi do projektu ministra właściwego do spraw gospodarki, Minister Rozwoju i Technologii stoi na stanowisku, że ze względu na stopień zaawansowania prac, mając na względzie racjonalność procesu legislacyjnego oraz ze względu na konieczność budowania zaufania obywateli do państwa, w szczególności obywateli zaangażowanych w proces legislacyjny, dalsze prace legislacyjne związane ze wskazaną problematyką prowadzone powinny być w ramach projektu UA8.</p>
14.	Art. 30 (zmiany w ustawie Prawo oświatowe)	Minister Rodziny Pracy i Polityki Społecznej	<p>Podtrzymuję uwagę zgłoszoną do art. 30 projektu ustawy wprowadzającego zmiany w art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe. Negatywnie ocenia się propozycję wprowadzenia zasady, zgodnie z którą dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika przysługiwać będzie za sam fakt podejścia młodocianego do egzaminu czeladniczego bądź zawodowego (złożenia egzaminu), nie zaś – zdania go. Zaproponowane rozwiązanie nakłada skutki finansowe na Fundusz Pracy, a jednocześnie może mieć negatywny wpływ na jakość kształcenia branżowego. Jak wskazywano wcześniej (pismo nr DP-I.0220.512.2024.ZS z dnia 16 maja 2024 r.) samo podejście do egzaminu przez młodocianego może nie stanowić odpowiedniej zachęty dla pracodawcy do realizacji kształcenia na wysokim poziomie, a też dla młodocianego do przygotowania się do zdania egzaminu. System kształcenia powinien zatem zapewniać jak największą zdawalność egzaminu przez młodocianych pracowników.</p> <p>Wypłata dofinansowania powinna być powiązana z efektem kształcenia, jakim jest uzyskanie przez ucznia kwalifikacji zawodowych.</p> <p>Ponadto, Ministerstwo Finansów w zgłoszonych uwagach do projektowanej ustawy, odnosząc się do planowanych wydatków z Funduszu Pracy ujętych w pkt 6 OSR, jednoznacznie wskazało, że planowanie i ponoszenie nowego wydatku w tak istotnej skali powinno wiązać się z koniecznością wygenerowania oszczędności w innych zadaniach Funduszu Pracy. Uwzględniając powyższe, uprzejmie informuję, że nie jest możliwe</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Stanowisko MRiT w kwestii zasad dofinansowania oraz waloryzacji dofinansowania takie, jak w przypadku ustosunkowania się do uwag Ministra Finansów oraz Ministra Edukacji.</p> <p>W odniesieniu do projektu MEN: należy zauważyć, że zgodnie z ustaleniami nr 17/2024 z posiedzenia Zespołu do spraw Programowania Prac Rządu, które odbyło się w dniu 20 maja 2024 r., Zespół zdecydował o wyłączeniu z przedstawionego przez MEN projektu ustawy o zmianie ustawy</p>

			<p>finansowanie proponowanych zmian z oszczędności pochodzących z innych pozycji planów finansowych Funduszu Pracy w ramach kwot wydatków ogółem ujętych w tych planach i tym samym negatywnie opiniuje propozycję finansowania proponowanych zmian w ww. ustawie w ten sposób.</p> <p>Dodatkowo, uprzejmie informuję, że przekazany przez Ministra Edukacji w dniu 26 lipca 2024 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (UD74) zawiera odmienną propozycję uregulowania tego zagadnienia. W projekcie tym proponuje się określenie procentowego podziału kwoty dofinansowania ze względu na ukończenie nauki zawodu i przystąpienie do egzaminu zawodowego lub czeladniczego oraz ze względu na zdanie egzaminu w taki sposób, aby wypłata pracodawcy kwoty dofinansowania kosztów kształcenia obejmowała wypłatę 50% kwoty dofinansowania za 36 miesięcy nauki zawodu u pracodawcy oraz przystąpienie do egzaminu zawodowego lub czeladniczego przez młodocianego pracownika, a także 50% kwoty dofinansowania za efekt tego kształcenia w postaci zdanego egzaminu, co wydaje się bardziej korzystnym rozwiązaniem.</p>	<p>o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw, przed kolejnym etapem procesu legislacyjnego, przepisów dotyczących sposobu określania kwoty dofinansowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników i zasad przyznawania dofinansowania, w związku z ich ujęciem w projekcie UA8.</p>
15.	Art. 32 pkt 4 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Minister Zdrowia	<p>Projektowany przepis przewiduje nowy obowiązek nakładany na organy kontroli polegający na obowiązkowej publikacji okresowej analizy ryzyka (obok istniejącego już obowiązku publikacji okresowego planu kontroli). Zarówno z treści projektu, jak również z jego uzasadnienia wynika jednocześnie, że publikacja analizy ryzyka będzie miała wyłącznie charakter poglądowy i nie będzie stanowić podstawy do kwestionowania zasadności przeprowadzenia kontroli.</p> <p>Podkreślenia wymaga również, że metodologia sporządzania takiej analizy leży całkowicie w gestii organu kontrolnego i również nie podlega weryfikacji.</p> <p>W kontekście takiego stanu rzeczy dodatkowy obowiązek nakładany na organy kontrolne jawi się jako nadmiarowy i nie przynoszący realnej korzyści - zarówno dla realizacji zadań przez te organy, jak również po stronie podmiotów kontrolowanych. Nowo nakładany obowiązek jest zatem de facto zbędnym obciążeniem organów, które nie przyczynia się do zasadniczego celu przyjmowanego projektu (tj. deregulacji).</p> <p>Zasadne jest wskazanie w projekcie, że wprowadzane zmiany: plany kontroli i ich publikacja - nie dotyczą przedsiębiorców działających na podstawie zezwoleń (lub wpisów do rejestrów działalności regulowanej) wydanych na podstawie ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo Farmaceutyczne (Dz.U. 2024 r. poz. 686) lub ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939).</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona w zakresie propozycji wyłączenia publikacji analiz dot. kontroli działalności gospodarczej objętej wymogiem uzyskania zezwolenia.</p> <p>Wyjaśnienie. Projekt nie przewiduje obowiązku publikacji okresowego planu kontroli, taki obowiązek nie wynika też z innych przepisów Prawa przedsiębiorców. Z kolei publikacja analizy ryzyka nie jest nadmiarowym, dodatkowym obciążeniem, ponieważ na organach kontroli od lat ciąży już obowiązek opracowania takich analiz, teraz będą one tylko dodatkowo publikowane. Nie jest to zbędne obciążenie, ponieważ przedsiębiorcy poznają swoją kategorię ryzyka (a co za tym idzie częstotliwość przeprowadzania kontroli</p>

				właściwej dla ich kategorii ryzyka) oraz ryzyko nadużyć w swojej branży.
16.	Art. 32 pkt 6 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Minister Infrastruktury	<p>Propozycja pozostawienia dotychczasowego czasu kontroli na poziomie 12 dni.</p> <p>Skrócenie czasu kontroli z 12 dni do 6 będzie niekorzystne zarówno dla przedsiębiorcy jak i organu kontroli. Okres 6 dni jest zbyt krótki na przeprowadzenie czynności kontrolnych oraz uzyskanie niezbędnych informacji od przedsiębiorcy. Przedsiębiorca w tak krótkim czasie może mieć problem z przygotowaniem dokumentów, co może rodzić dla niego negatywne konsekwencje.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Propozycja stanowi realizację zapowiedzi zawartej w exposé Premiera.</p>
17.	Art. 32 pkt 6 oraz pkt 6 uzasadnienia do ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo Przedsiębiorców (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Minister Cyfryzacji	<p>Proponowane zmiany w zakresie art. 55 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców związane są ze skróceniem czasu trwania wszystkich kontroli organu kontroli w jednym roku kalendarzowym u mikroprzedsiębiorców z 12 do 6 dni.</p> <p>W uzasadnieniu do projektu wskazano na:</p> <p>1) praktykę, z której wynika, że kontrole dotyczące mikroprzedsiębiorców w rzeczywistości trwają dłużej (w skrajnych przypadkach nawet 1 rok), ponieważ organy kontroli uznawały, że czas kontroli należy odnieść do kontroli w ścisłym rozumieniu tego pojęcia, więc do tych dni, w których czynności organów kontroli przeprowadzane były u przedsiębiorcy, w jego siedzibie lub miejscu prowadzenia działalności.</p> <p>2) exposé Donalda Tuska, wygłoszonego w Sejmie RP w dniu 12 grudnia 2023 r.</p> <p>Należy zaznaczyć, że:</p> <p>ad)1 – z informacji przytoczonych przez MRIT wynika, że problemem nie jest obecnie obowiązujący czas 12 dni w przypadku mikroprzedsiębiorców, ale brak właściwej interpretacji tego przepisu przez organy kontroli. Zatem właściwszym rozwiązaniem – zamiast skracania i tak już bardzo krótkiego czasu 12 dni do 6 dni – wydaje się być przeprowadzenie kampanii informacyjnej wśród organów kontroli i przypomnienie tym organom właściwej interpretacji przedmiotowego przepisu.</p> <p>ad) 2 – sam fakt, że dany postulat został wygłoszony w exposé jest cenną wskazówką, ale powinien być poparty konkretnymi argumentami i faktami wynikającymi z praktyki i doświadczenia, a takich informacji MRIT nie wskazało w uzasadnieniu do projektu.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Propozycja stanowi realizację zapowiedzi zawartej w exposé Premiera. Urząd obsługujący ministra właściwego do spraw gospodarki nie podejmie decyzji o rezygnacji z obietnicy ogłoszonej przez szefa Rządu. W ocenie MRiT przedmiotowa propozycja może przyczynić się do poprawy sytuacji mikroprzedsiębiorców i może im pomóc w rozwoju prowadzonej przez nich działalności.</p>
18.	Art. 32 pkt 6 (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców)	Minister Finansów	<p>Uwaga dotycząca art. 55 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (art. 32, str. 29 projektowanej ustawy).</p> <p>Zgodnie z obecną treścią art. 55. 1. „Czas trwania wszystkich kontroli organu kontroli u</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Propozycja stanowi realizację</p>

			<p>przedsiębiorcy w jednym roku kalendarzowym nie może przekraczać w odniesieniu do: 1) mikroprzedsiębiorców – 12 dni roboczych...”;</p> <p>Przedstawiona propozycja zmiany przepisu: „w art. 55 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „12 dni” zastępuje się wyrazami „6 dni”;</p> <p>Należy zwrócić uwagę, iż rozdział 5 ustawy Prawo przedsiębiorców (w tym wskazany powyżej art. 55 ustaw),, nie ma zastosowania tylko do kontroli celno-skarbowych. W myśl art. 291c ustawy – Ordynacja podatkowa do kontroli działalności gospodarczej podatnika będącego przedsiębiorcą stosuje się bowiem przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.</p> <p>Ze względu na fakt, że w chwili obecnej, w zasadzie nie podejmuje się kontroli losowych, a wszystkie kontrole są poprzedzone wcześniejszą analizą wskazującą na wysokie prawdopodobieństwo wystąpienia naruszenia prawa podatkowego, kontrole podatkowe z reguły mają utrudniony przebieg, a kontrolowany może czynnie wpływać zarówno na skrócenie czasu trwania kontroli, jak i na celowe utrudnianie jej przebiegu.</p> <p>Ze względu na fakt, że duża część danych może być pobrana przetwarzana elektronicznie poza siedzibą lub miejscem prowadzenia działalności kontrolowanego, istnieje możliwość pewnego ograniczenia czasu trwania samych czynności kontrolnych, ale nie jako czasu trwania kontroli, lecz czasu trwania czynności kontrolnych w siedzibie kontrolowanego lub miejscu prowadzenia działalności przez kontrolowanego.</p> <p>Wydaje się, że wysoce ryzykownym dla skuteczności podejmowanych kontroli podatkowych (prowadzonych przez urzędy skarbowe) byłoby tak radykalne (o 50%) skrócenie czasu trwania kontroli. Dodatkowym – chyba niezamierzonym efektem takiej regulacji – prawdopodobnie byłoby podjęcie przez organy kontrolne kroków ukierunkowanych na poszerzenie katalogu rodzajów kontroli nieobjętych limitem czasowym.</p>	<p>zapowiedzi zawartej w exposé Premiera.</p> <p>MRiT podziela natomiast opinię, że obecnie istnieje możliwość ograniczenia czasu trwania samych czynności kontrolnych, głównie dzięki lepszemu przygotowaniu się do kontroli jeszcze przed jej rozpoczęciem. Służy temu np. wprowadzenie wymogu określenia w zawiadomieniu wstępnej listy dokumentów i informacji. Natomiast co się tyczy utrudniania kontroli, MRiT wskazuje na treść art. 55 ust. 3 PP, umożliwiającego przedłużenie czasu trwania kontroli. Utrudnianie kontroli stanowi również często czyn zabroniony (podejrzanie popełnienia czynu zabronionego może stanowić podstawę do wyłączenia stosowania limitu czasu trwania kontroli).</p>
19.	Art. 32 pkt 8 lit. c (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców - art. 59)	Minister Finansów	<p>Propozycja dodania zapisów w projektowanym art. 59 ust. 5a w brzmieniu:</p> <p>„Wniesienie sprzeciwu nie powoduje wstrzymania czynności kontrolnych w przypadku gdy organ prowadzi kontrolę, powołując się na przepisy art. 48 ust. 11 pkt 2, art. 50 ust. 2 pkt 2, art. 54 ust. 1 pkt 2, art. 55 ust. 2 pkt 2 i 8 oraz art. 62.”</p> <p>uzasadnienie zmiany: „specyficzne” kontrole prowadzone są w procedurze kontroli podatkowej, przez Szefa KAS wobec podmiotów, którym na mocy odrębnych przepisów właściwy organ wydał decyzję o uznaniu prawidłowości wyboru i stosowania metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązanymi – w zakresie związanym z wykonywaniem tej Decyzji. Zgodnie z art. 55 ust 2 pkt 8 ustawy prawo przedsiębiorców,</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Obecnie wniesienie sprzeciwu w przypadku kontroli, do której znajduje zastosowanie art. 55 ust. 2 pkt 8, jest dopuszczalne i powoduje zgodnie z art. 59 ust. 5 wstrzymanie czynności kontrolnych. Pogarszanie obecnej sytuacji przedsiębiorców nie jest zamiarem MRiT i wykracza poza</p>

			wyłączone są z limitu czasu trwania kontroli u przedsiębiorcy (art. 55 ust 1), tak samo powinny być wyłączone z wstrzymania czynności kontrolnych. Skala tych kontroli i tym samym utrudnień dla podatników nie jest masowa bo dotyczy średnio dwóch lub trzech kontroli w danym roku.	cel projektowanej ustawy.
20.	Art. 32 pkt 8 lit. b (zmiany w ustawie – Prawo przedsiębiorców - art. 59)	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji	Konsekwencją uchylenia ust. 2 w art. 59 ustawy – <i>Prawo przedsiębiorców</i> będzie wystąpienie okoliczności, w których organ kontrolny pomimo formalnego zakończenia realizowanych czynności kontroli oraz nałożeniu sankcji na pracodawcę oraz pracownika, obowiązany będzie do rozpatrywania wniesionego sprzeciwu, czyniąc ze wskazanego instrumentu czynność techniczną, nie mającą wpływu na rozstrzygnięcie podjętej kontroli, a <i>de facto</i> jedynie dodatkowo obciążającą organy kontrolne. Wysoce prawdopodobnym jest także wystąpienie skutku w postaci celowego wykorzystywania sprzeciwu jako narzędzia do skutecznego przedłużenia czynności kontrolnych przez przedsiębiorcę, mającym za zadanie umożliwienie cudzoziemcowi nielegalnie wykonującemu pracę, oddalenie się z miejsca kontroli, w celu uniknięcia dalszych sankcji administracyjnej w postaci zobowiązania go do powrotu. Powyższe, w sposób bezpośredni, przełoży się na zwiększenie biurokratyzacji procesu kontroli oraz ograniczy zdolność organu kontrolnego do interweniowania w sytuacjach ekstraordynaryjnych, w których łamane są prawa pracownika. Zgodnie z obowiązującą <i>ustawą – Prawo przedsiębiorców</i> sprzeciw wnosi się w terminie trzech dni roboczych od dnia wszczęcia kontroli przez organ kontroli lub wystąpienia przesłanki do wniesienia sprzeciwu. Pomimo, że zgodnie z projektowanym przepisem art. 59 ust. 5a ustawy – <i>Prawo przedsiębiorców</i> sprzeciw nie powoduje wstrzymania czynności kontrolnych podjętych w trybie określonym w art. 48 ustawy – <i>Prawo przedsiębiorców</i> , istnieje uzasadniona obawa, że podmiot kontrolowany może utrudniać dalsze, skuteczne prowadzenie kontroli przez uprawniony organ, do czasu rozpatrzenia przez organ wniesionego sprzeciwu. Tym samym propozycja uchylenia ust. 2 w art. 59 ustawy – <i>Prawo przedsiębiorców</i> nie jest uzasadniona. Powyższa kwestia również była wskazywana przez resort spraw wewnętrznych i administracji.	Uwaga nie została uwzględniona. Jak się wydaje, sprawa bezprzedmiotowa powinna zostać umorzona. Wniesienie sprzeciwu w tym szczególnym przypadku nie spowoduje wstrzymania czynności kontrolnych, nie będzie możliwe celowe przedłużanie kontroli ani oddalenie się przez cudzoziemca z miejsca kontroli. Z treści uwagi wyłania się obraz sprzeciwu, który jest jednocześnie zupełnie nieprzydatny dla przedsiębiorcy (który nie ma wpływu na "rozstrzygnięcie podjętej kontroli") oraz zbyt dla niego przydatny i zbyt skuteczny (powodujący paraliż kontroli) - nie wydaje się to jednocześnie możliwe. W ocenie MRiT proponowana zmiana poprawia nieco sytuację przedsiębiorców, pozwalając im na doprowadzenie do rozpatrzenia sprzeciwu, a zarazem umożliwia organom kontynuowanie czynności kontrolnych.
21.	Art. 39 (przepis przejściowy)	Minister Finansów	W ślad za uwagą dotyczącą art. 13 pkt 1-3 projektu, Ministerstwo Finansów negatywnie odnosi się także do projektowanego art. 39, który wprowadza zasadę bezpośredniego stosowania tzw. ustawy nowej w zakresie terminu przedawnienia. Przyjęcie tej zasady w kontekście projektowanej w art. 13 pkt 1-3 projektu likwidacji przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego	Uwaga nie została uwzględniona. MRiT zareagował na sygnały świadczące o instrumentalnym, krzywdzącym w wielu

			<p>związanej z wszczęciem postępowania karnego skarbowego destabilizuje system podatkowy – bez żadnego okresu dostosowawczego, retrospektywnie zmienia się bowiem in minus horyzont czasowy, w którym można dokonywać wymiaru i dochodzić zaspokojenia zobowiązania podatkowego. W przypadkach, w których uchylane przepisy znalazły już zastosowanie (doszło do zawieszenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego ze względu na wszczęcie postępowania karnego), ze względu na stosowanie ustawy nowej skutek ten należałoby uznać za niebyły. W rezultacie przedawnienia zobowiązań podatkowych, wymuszonego przez projektowane regulacje, nastąpiłby poważny ubytek dochodów budżetowych (skutku tego nie przewidziano w OSR). Zakres zastosowania ustawy nowej odniesiono do zobowiązań podatkowych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy bez uwzględnienia kwestii, kiedy przedawniałyby się na gruncie nowych i starych przepisów. Oznacza to, że skutek przedawnienia może zostać wywarty przez ustawę nową nie tylko retrospektywnie, ale także retroaktywnie (może bowiem okazać się, że na gruncie ustawy nowej dane zobowiązanie przedawniło się już przed jej wejściem w życie, wobec czego wszelkie działania podejmowane przez organy podatkowe w tym okresie należy uznać za bezprzedmiotowe).</p> <p>Pomijając powyższe zastrzeżenia co do istoty projektowanego rozwiązania, Ministerstwo Finansów negatywnie odnosi się także do jego redakcji odwołującej się w ust. 2 do tego, co ma być „korzystniejsze dla podatnika”. Jak rozumiemy, korzystniejsza dla podatnika jest ustawa nowa (ze względu na brak przesłanki zawieszenia postępowania), wobec czego w ocenie Ministerstwa Finansów ust. 2 projektowanego przepisu pozostaje „pusty”, bowiem zasady ustawy starej ze swojej istoty nie mogą być korzystniejsze dla podatnika. Poza tym, ocenny charakter sformułowania może budzić wątpliwości w praktyce.</p>	<p>przypadkach dla podatnika wykorzystywaniu uchylanych przepisów przez organy KAS. Z tego powodu MRiT, mając świadomość istnienia takiego zjawiska, nie może przejść nad nim do porządku dziennego i uznać, że wszystkie podjęte w przeszłości czynności, które doprowadziły do zawieszenia biegu terminu przedawnienia, były prawidłowe. MRiT stoi na stanowisku, że co do zasady zaproponowane przez MRiT nowe, korzystniejsze dla podatnika rozwiązania, powinny znaleźć po wejściu w życie ustawy nowej zastosowanie. MRiT jest otwarty na wysłuchanie przygotowanej przez MF propozycji brzmienia przepisu, który wprowadzi pewien okres dostosowawczy i pozwoli na dokończenie znajdujących się na zaawansowanym etapie postępowań dotyczących poważnych naruszeń.</p>
22.	Art. 39 i 42 (przepisy Przejściowe)	Minister Finansów	<p>W ślad za uwagą dotyczącą art. 13 pkt 1-3 i art. 21 pkt 1-2 projektu, Ministerstwo Finansów negatywnie odnosi się także do projektowanych art. 39 i 42, które wprowadzają zasadę bezpośredniego stosowania tzw. ustawy nowej w zakresie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego i (ewentualnie) należności celnych.</p> <p>Brak okresu przejściowego w zakresie projektu likwidacji przesłanki zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego/(ewentualnie należności celnych) związanych z wszczęciem postępowania karnego skarbowego wpłynie negatywnie na prowadzone postępowania karne na wszystkich etapach ich prowadzenia.</p> <p>W rezultacie przedawnienie zobowiązań podatkowych/(ewentualnie należności celnych), wymuszonych przez projektowane regulacje, spowoduje konieczność umarzania prowadzonych postępowań karnych w związku z przedawnieniem należności podatkowych/(ewentualnie należności celnych) zgodnie z art. 44 § 2 kks.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Jak wyżej.</p>

			Powyższe działania doprowadzą do tego, że z dnia na dzień zajdzie konieczność umorzenia prowadzonych postępowań karnych w znacznej ilości, w tym także w sprawach o dużym stopniu skomplikowania oraz wysokiej dolegliwości społecznej.	
23.	OSR pkt 6	Minister Finansów	<p>1. Nadal w pkt 6 OSR do projektu ustawy projektodawca podaje, że skutki finansowe dla budżetu państwa, w związku z projektowanymi rozwiązaniami dotyczącymi wprowadzenia w przepisach ustawy – Prawo zamówień publicznych możliwości prowadzenia rozpraw przed Krajową Izbą Odwoławczą w formie online, wyniosą 28,2 mln zł przez okres 11 lat budżetowych, poczynając od roku 2025. Projektodawca w pozycji „Źródła finansowania” wskazał, że finansowanie wprowadzenia elektronizacji rozpraw przez KIO będzie odbywać się z części 49 budżetu państwa, której dysponentem jest Prezes Urzędu Zamówień Publicznych. Projektodawca wyjaśnia, że: „Planowane jest, że przepisy ustawy wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2025 r., przy czym elektronizacja rozpraw przed KIO zacznie funkcjonować od 2026 r. W 2025 r. natomiast zaistnieje potrzeba poniesienia pierwszych kosztów – koszty na uruchomienie systemu, w związku z powyższym od 2025 r. zaistnieje potrzeba zwiększenia limitu części budżetowej 49 UZP o kwoty przedstawione w tabeli.” MF zauważa, że inicjowane nowe rozwiązania legislacyjne i pozalegislacyjne, wiążące się w kolejnych latach z wpływem regulacji na sektor finansów publicznych i generowaniem skutków finansowych dla budżetu państwa, powinny być poprzedzone analizą ich wielkości w kontekście możliwego sfinansowania zadań w ramach dotychczasowej przestrzeni fiskalnej wyznaczonej obowiązującym stabilizującą regułą wydatkową, określającej nieprzekraczalny limit wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych. Zwiększenie wydatków w jednych pozycjach wymaga poszukiwania oszczędności w innych. Tym samym, aby zwiększyć wydatki na nowe zadania, należy znaleźć źródło ich sfinansowania poprzez ograniczenie innych wydatków w budżecie dysponenta. Zauważamy, że w ramach realizacji postulatów z expose procedowanych jest dużo nowych rozwiązań legislacyjnych generujących znaczące skutki finansowe dla sektora finansów publicznych, np. w obszarze polityki społecznej, czy z zakresu mieszkalnictwa. Konieczne jest zatem zminimalizowanie określonych przez projektodawcę skutków finansowych i znalezienie oszczędności w ramach części 49, możliwych do zagospodarowania na określone w projekcie ustawy rozwiązania, bez konieczności występowania i pozyskiwania dodatkowych środków finansowych z budżetu państwa. Wprowadzenie nowych rozwiązań w zakresie elektronizacji pracy nie powinno automatycznie przekładać się na zwiększone wydatki w tym obszarze - zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt prowadzenia działań online w okresie pandemii Covid-19 przez administrację publiczną. Zwiększone wydatki wynikające z projektu ustawy powinny być zapewnione w latach kolejnych w ramach corocznie ustalonego przez Radę Ministrów limitu dla danego dysponenta bez konieczności ubiegania się o</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zapisane w ramach części 49 środki budżetowe, będące w dyspozycji UZP zabezpieczają jedynie koszty niezbędne do funkcjonowania UZP i KIO. Nie jest więc możliwe zabezpieczenie dodatkowych środków na nowe zadania związane z informatyzacją KIO i wprowadzeniem rozpraw zdalnych, przy ograniczonych środkach budżetowych na realizację bieżących zadań Urzędu. Dodatkowo, co roku rosną koszty związane z utrzymaniem infrastruktury IT obsługiwanej przez UZP (zwiększenie bezpieczeństwa, zapewnienie nowych wersji licencji czy ich odnowienie), a przyznawane limity budżetowe nie pokrywają tych zwiększeń. Zadania przewidziane do realizacji w związku z projektowanymi regulacjami nie mogą być realizowane w ramach dotychczasowych zasobów kadrowych czego dowodzą wnioski kierowane do MF, dotyczące finansowania etatów w UZP w tym potrzeb Biura Odwołań obsługującego KIO. Wprowadzenie nowego rozwiązania nie spowoduje</p>

			<p>dodatkowe środki z budżetu państwa ponad ten limit.</p> <p>zmniejszenia zadań, które obecnie są realizowane przez UZP w ramach dostępnych środków, ponieważ w dalszym ciągu będzie możliwość prowadzenia rozpraw w dotychczasowej formule, zgodnie z potrzebami rynku. Nowe rozwiązania prawne wprowadzają dodatkową możliwość, a co za tym idzie łączą się z dodatkowymi obowiązkami dla UZP, w szczególności dla komórki obsługującej Krajową Izbę Odwoławczą, jaką jest Biuro Odwołań, związanymi z obsługą rozpraw zdalnych w czasie rzeczywistym, przy równoległe toczących się zazwyczaj kilku rozprawach. Kilkuosobowy skład komórki IT nie pozwoli na utrzymanie kolejnego systemu informatycznego przez UZP; brak wsparcia kadrowego wskazanego w OSR w zakresie etatów dla informatyków będzie wiązał się z brakiem możliwości zapewnienia właściwego działania nowego systemu obsługującego rozprawy zdalne i brakiem możliwości technicznego jego wsparcia. Z projektowanymi regulacjami łączy się również konieczność uruchomienia nowego systemu informatycznego związanego z obsługą zdalnych rozpraw KIO, którego dostępność musi być zapewniona na bardzo wysokim poziomie w czasie rzeczywistym, co pociąga za sobą konieczność</p>
--	--	--	--

				<p>wymiany przestarzałych elementów infrastruktury IT jeszcze przed uruchomieniem usługi zdalnych rozpraw, a obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa danych wymusza zastosowanie rozwiązania redundantnego na wypadek awarii lub ataków cybernetycznych, stąd też należy doposażyć infrastrukturę IT przeznaczoną również na ten cel. UZP nie posiada wolnych środków w takiej wysokości, które pozwoliłby na właściwe zabezpieczenie infrastruktury teleinformatycznej. Zakładane jest oparcie rozpraw zdalnych na oprogramowaniu już obecnie wykorzystywanym na potrzeby nagrywania rozpraw przed KIO w zakresie e-Protokołu, a w ramach wydatków majątkowych niezbędne jest wzmocnienie i zmodernizowanie infrastruktury teleinformatycznej UZP i KIO jeszcze w 2025 r. Zapewnienie bezpiecznego połączenia internetowego oraz narzędzia dostępnego i gwarantującego bezpieczeństwo informacji i danych udostępnianych podczas rozpraw to zadanie, które wykracza poza możliwości obecnej infrastruktury UZP. Nowe rozwiązanie nie dotyczy elektronizacji pracy w UZP, jest to natomiast rozwiązanie które ma na celu usprawnienie pracy</p>
--	--	--	--	--

				<p>uczestnikom rynku zamówień publicznych, biorącym udział w postępowaniu odwoławczym. Interesariuszami tego projektu są instytucje zamawiających, w tym administracja publiczna oraz wykonawcy zainteresowani udzieleniem zamówienia publicznego. Korzyść z usprawnienia procesu odwoławczego poprzez umożliwienia uczestnictwa w rozprawach zdalnych uczestnikom rynku zamówień publicznych zarówno krajowym, jak i zagranicznym daje narzędzie do zwiększenia efektywności zamówień publicznych, co powinno mieć przełożenie na oszczędności w innych pozycjach budżetu państwa. Wprowadzenie rozpraw zdalnych powinno przyspieszyć terminowość rozpraw. Rozprawy zdalne niosą też ze sobą korzyść finansową dla stron postępowania w postaci oszczędności z tytułu dojazdów do siedziby UZP uczestników rozpraw i kosztów delegacji.</p>
--	--	--	--	--